

Eminescu-i luceafăr

Eugenia Calancea

Eminescu-i izvor de iubire-n suflet glăsuind,
Plimbându-ne-n natură la pădurile de argint,
Cu cântecele dulci-n miresme de flori minunate
Și vântul puternic ce-adună frunzele moarte.
Eminescu-i surâs și iubire-n oglinda albastră,
Raze de soare ce vin spre floarea măiastră,
Păduri de iubire ce se reflectă pe lac
Și lumina cerească vine când undele tac.
Eminescu-i comoara de slove cea mai mare,
Cu plopul fără soț ce-n plimbare nimeni nu are,
Iar frunzele cad pe rând de vânt legănate,
Privind peste satul natal văzut de departe.
Eminescu-i al țării noastre luceafăr
Ce luminează-n noapte florile de nufăr,
Iar raza din stele ce-alunecă ușor în seară,
Îndulcește prin rimă și inima amară.